

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00

ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 3.50

ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00

ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 4.00

ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΡΩ. Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΛΟΥ 56

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ

ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 54

Ε. ΜΟΥΤΟΝ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

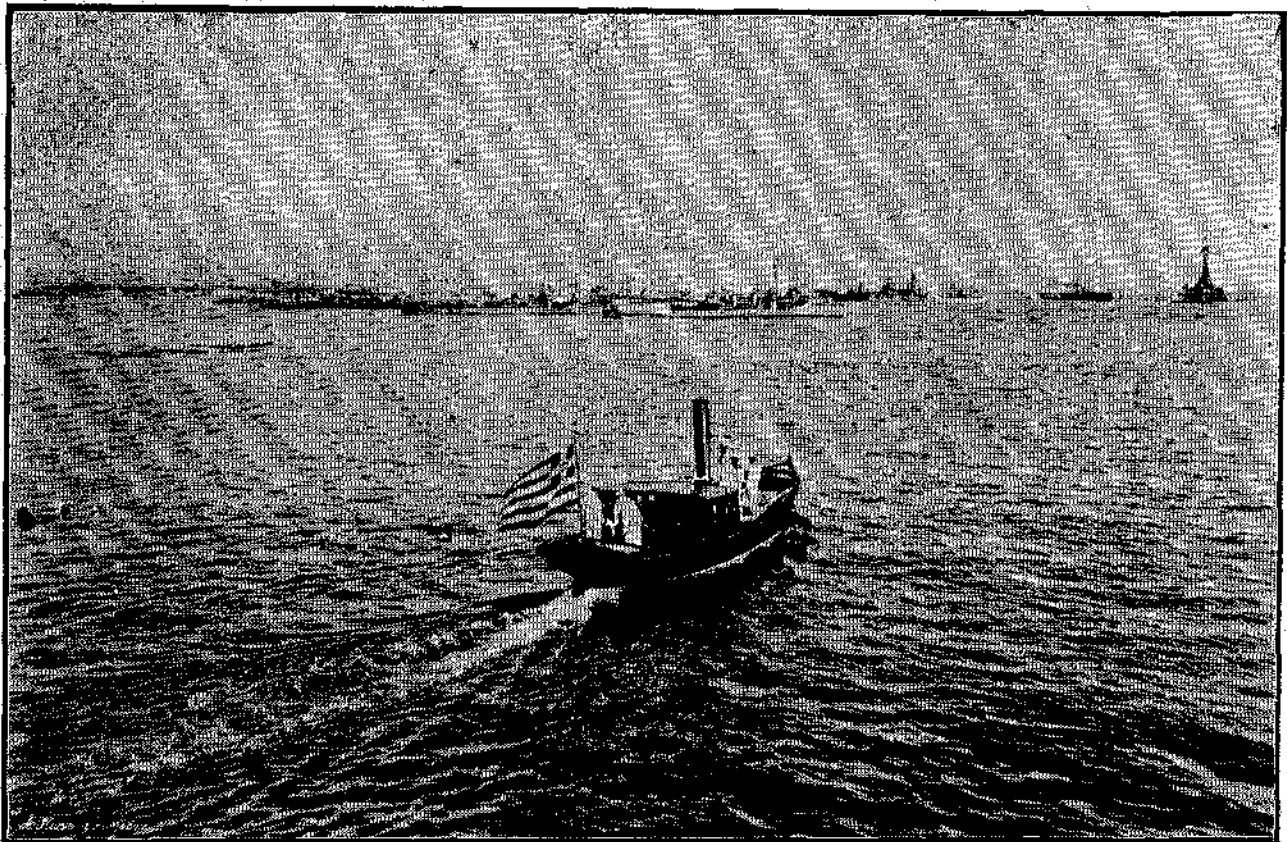
ΤΟΥ ΠΑΙΔΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

—Ίδαιτε πως ήρχισεν αυτή ή ιστορία; Λοιπόν όπως ήρ-

τάτε κανείς πλέον από τους επίζωντας δεν άπεφάνιστε να κατακληθῆ εις την κλίνην του. "Ηρπασαν μάλιστα όλα τα στρώματα, τις κουβέρτες, τα σινδόνια και αυτά ακόμη τ' ρούχα τους και τ' έρριψαν εις την θάλασσαν.

"Περί πειθαρχίας πλέον και υπακοής ουδέ λόγος να μη γίνεται· ούδεις πλέον ήδύνατο να όνομάσῃ τον σαρφετόν αυτόν των ανθρώπων πλήρωμα πλοίου ή το μάλλον ένα άθρο-

Από την υποδοχήν της Α. Μ. του Βασιλέως Κωνσταντίνου του ΙΒ΄.

Ο ένδοξος Έλληνικός Στόλος φέρον επί της ναυαρχίδος «Γεώργιος Αβέρωφ» την Α.Μ. τον δαφνοστεφή Βασιλέα Κωνσταντίνον ΙΒ΄ επιστρέφοντα από τα πεδία των μαχών, καταπλέει θριαμβευτικώς εν Φαλήρω τῆ 2η Αυγούστου 1913. Η βασιλική άγμάματος «Δάμαρ» κλείει πρὸς την ναυαρχίδα φέρουσα την Α.Μ. την Βασιλισσαν Σοφίαν πρὸς δεξιῶσιν του Υψηλοῦ συζυγοῦ της.

χισε ἔτσι και ἑταλείωσε. Έκαστος με την σειράν του τοῦς εἶδον να ἀποθάνου· ο ἕνας μετά τον άλλον, χωρίς καμίαν διαφοράν, παρά ότι, ὅσον ἕκαστος ἀπό αὐτοῦς ήτο δυνατότερος τῶσον ὑπέφερον περισσότερον.

Έν τῷ μέσῳ της νυκτός, ήτις ήκολούθησε την πρώτην ήμέραν, δύο ακόμη ναῦται προσεβλήθησαν και ἀπέθανον. Εἶδα και ἑκάθα να πείσω τέσσαρας ἀνδρας να πετάξωσι τὰ πτώματα των ἀποθανόντων εις την θάλασσαν. Ἄλλ' ἀπό

σμα τριῶν και τίποτε πλέον. Οἱ μὲν περιπάτουں με ὑφους μυστηριώδες ὑβρίζοντες και καταρώμενοι· ἄλλοι ἔμνον καθισμένοι με τὸ κεφάλι ἀναμεταξύ των γονάτων και ἄλλοι ἔκλαιον ὄλην την ήμέραν.

Οὔτε να καπνίσουν ήθελον πλέον, ἀλλ' οὔτε και να φάγουν. Κανείς πλέον εἰς αὐτῶν δὲν ήθελε να περάσῃ ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε πέσει ἕνας νεκρός, και ἐπειδὴ εις ὅλα τὰ μέρη εἶχον πέσει νεκροί, δὲν ἔμνευ πλέον θέσις ἐπὶ τοῦ

καταστροφώματος, ή οποία να μη τους ένεπείε φόβον.

Τήν τρίτην ημέραν έπειδή έσηκώθη άνεμος, έμάζευσαν τους όκτώ άνδρας, οι όποιοι μου απέμειναν και αφού τους έδωκα να ένοήσουν, ότι θα έχανοντο όλοι εάν δεν έδεικνουν περισσοτέραν ένεργητικότητα, απλώσαμε τα πανιά και επήραμε τον δρόμον μας διά την Μαδέραν' ήλιπιζα με τον άνεμον όπου έκομμε να φθάσωμεν εκεί έντος τριών ημερών.

Έίτε όμως διότι ο άνεμος και ή αλλαγή του άερος όλίσταυσαν την δυσσμίαν, είτε διότι ή εργασία και ή έμ-

τά αναγκαιότητα.

Οι πέντε άνδρες έτέθησαν εις έργον' μαζί δε με αυτούς και εγώ και ο δεύτερός μου. Άλλ' ένψ, ήσυχολούμεθα εις αυτήν την εργασία, ένας από τους ναύτας, ο έκτος ήτο άνεβασμένος εις το κατάρτι διά να λύση τα πανιά, κατέβηκε εις τα σχοινιά έως το μέσον της σκαλωσιάς, άφηκε μίαν κραυγήν, έκρημάσθη ως πιγμένος και έμεινεν άκίνητος. Βλέπων ότι δεν έκινείτο πλέον, έφώναξα τον δεύτερον, όστις ήτο όλίγον ύψηλότερα να έδω τί συμβαίνει.

Άπό την ύποδοχην της Α.Μ. του Βασιλέως Κωνσταντίνου του ΙΒ'.

Έν τμήμα της Πλατείας του Συντάγματος όπου είναι παρατεταγμένα κει το έκατόν ηλιαβόλα, λάφυρα των κατά της Τουρκίας και Βουλγαρίας πολέμων μας.

ψύχως έκαμε τους άνδρας να ανακτήσωσι το ήθικόν τον, δύο ημέραι έπέρασαν χωρίς να έχωμεν νέον δυστύχημα. Άνέλαβον θάρρος και εκ συμφώνου μετά του ύποπλοιάρχου μου άπεφασίσαμεν να εξακολουθήσωμεν τον δρόμον μας κατ' ευθείαν διά την Μασσαλίαν, αφήνοντας κατά μέρος την Μαδέραν, όπου είχαν κατ' άρχας την πρόθεσιν να προσορμισθώ.

Άλλά καθ' ήν στιγμήν έπερνούσαμε το Γιβραλτάρ και ένόμισα, ότι είχαμε γλυτώσει από την άρρώστιαν, αυτή πάλη έξερράγη εκ νέου ως κεραυνός. Τρεις άνδρες προσέβληθησαν σχεδόν επί τόπου και έν ένκρινε κανείς εκ της ψυχολογικής καταστάσεως, εις την όποιαν εύρίσκοντο οι πέντε τελευταίοι ήτο φανερόν, ότι και αυτούς ή ίδια τύχη τους άνέμενε. Είς τοιαύτην θέσιν εύρεθείς έσκέφθην ότι δεν έπρεπε να διατηρήσω όλα τα πανιά άπλωμένα' διότι εν περιπτώσει όπου μου απέθνησκον και άλλοι, θα εύρισκόμμεθα εις την άμηχανίαν να μη είμπορέσωμεν να κουμαντάρωμεν τόσα πανιά. Έδωκα λοιπόν διαταγήν να μαζεύσουν τα περισσότερα πανιά και να διατηρήσουν μόνον

Ούτος με έβεβαίωσε, ότι ο ναύτης ήτο νεκρός και μετ' όλίγον είδομεν αυτόν να καταπίση επί του κταστροφώματος μετά πατάγου.

Ίδόντες το θέαμα τούτο οι λοιποί ναύται, άφηκαν άμέσως την εργασία, κατέβηκαν από τα κατάρτια και έμεινον άνοιξι με τους όφθαλμούς προς το κενόν, χωρίς ούτε αι παρακλήσεις μου, ούτε αι άπειλαι μου να τους εξαναγκάζουν να επαναλάβουσι το έργον των.

Ως βλέπετε, εις τον θάνατον ύπάρχει κάποιο πράγμα, το όποιον ποτέ δεν έσκέφθηκα... είναι τούτο ή άμηχανία. Έπ' όσον απέθνησκε εις άνθρωπος, τα πράγματα τα πλέον απλά έγίνοντο δυσκολώτατα. Όταν κανείς διευθύη ένα πλοίον καλώς έχόντων των πραγμάτων, βλέπει τους άνδρας του δεκαπέντε ή είκοσι να ηηδούν, να σκαλώνουν εις όλα τα μέρη, να αναρριχώνται εις τα έξαρτήματα του πλοίου και με μεγάλην εύκολίαν να σηκώνουν και να χειρίζονται τα βαρύτερα των πραγμάτων.

(*Έκτεται συνέχεια).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΡΤΗ

ΑΪ-ΣΕ Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΦΑΣΜΑ

Κάμε ύπομονή, παιδί μου, έρχεται στιγμή άγια!

ΑΪ-ΣΕ

Συ, καλή μου μάνα, ήλθεσ μες' σε τούτο το σκοτάδι. Είσαι σύ, να το πιστεύσω! πώς έβγήκες απ' τον Άδη;

ΦΑΣΜΑ

Ναι, καλή μου Χρύσω. Είμ' εγώ, δεν ήλθα μόνη, ήλθε κόσμος απ' τον Άδη άπειρος πολός, παιδί μου, να γιορτάση εδώ μαζί σας μι' Ανάστασι μεγάλη. Κόττα 'κει, Χρύσω, διαβαίνει κόσμος τόσος, δεν τον βλέπεις;

ΣΚΗΝΗ Δ'

Την στιγμήν αυτήν διέρχονται εις το βάθος από του ενός άκρου της σκηνής εις το έτερον, μεγαλοπρεπώς βαδίζουσαι αι σκιάι των ήρώων, ους κατωτέρω υπομάζει το φάσμα διέρχονται όπισθεν χρωματιστού διαφανούς τουλιου φωτιζόμεναι διά προβολέως.

ΑΪ-ΣΕ

Βλέπω να διαβαίνη κόσμος και μαζί μαλτούς παπάδες. Πού πηγαίνουν, ποιοι είν' έμεινοί και γιατί κρατούν λαμπάδες;

ΦΑΣΜΑ

Έρχονται εδώ μαζί σας να γιορτάσουν, δεν σου είπα, μι' ανάστασι μεγάλη που σαν του Χριστού και τούτη εις τον κόσμο δεν είν' άλλη. Κότταζε καλή μου Χρύσω, 'κεινον 'κει όπου στο χέρι κρατεί λύρα και διαβαίνει, είν' ο Ρήγγας, πόσον χαιρεί! Κόττα 'κεινους τους παπάδες που εδλογούν και προχωρούν!

ΑΪ-ΣΕ

Ναι τους βλέπω, ποιοι να είναι; από τη χαρά γελούνε.

ΦΑΣΜΑ

Ο Γρηγόριος ο πέμπτος, ο γεναίος Παπαφλέσας. Να κι' ο Γερμανός της Λαύρας, κότταζε τον πώς διαβαίνει. Να κι' ο Σαμουήλ, κείνιος κότταζε κοντά πηγαίνει. Κότταζε ακολουθούνε όλοι του είκοσι ένα ένα όνειρο είχαν όλοι, κι' όλοι πόθο είχαν ένα. Να ο Διάκος, ο Άνδρούτσος, να και ο Κολοκοτρώνης, ο Κανάρης, ο Μιαούλης, Να κι' ο Λάμπρος ο Κατωάνης. Κότταζε πώς χαιρούν όλοι, πώς απ' τη χαρά πετούνε!

ΑΪ-ΣΕ

Σάν σκίες τους βλέπω όλους, εις το χώμα δεν πατούνε. Όλοι έχουν πανηγύρι, όλοι είν' εύχαριστημένοι. Όλοι χαιρούν και γιορτάζουν ζωντανοί και πεθαμένοι. Μόνον γώ, καλή μου μάνα, μέσ' τα σίδερα δεμένη, μακριά απ' τον πατέρα και τόγαπημένα αδελφια βρίσκομαι μέσ' το σκοτάδι της σκλαβιάς, της τυραννίας Τούρκου σκλάβα, μάνα Τούρκων. Πάρε με, καλή μου μάνα.

(πλησιάζει προς την σκιάν, ένψ αυτή υποχωρεί)

ΦΑΣΜΑ

Όχι, κόρη μου, δεν πρέπει συ κοντά μου να σιμώνεις, εγώ ζω εις άλλους κόσμους, μη επάνω μου άπλώνεις.

ΑΪ-ΣΕ

Με σε τούτο το σκοτάδι, καλή μάνα μου, το θέλεις να τυραννηθώ ακόμη και μαζί σου δεν με πέρνεις;

ΦΑΣΜΑ

Το σκοτάδι αυτό, παιδί μου, που σκεπάζει αυτή τη χώρα, φως καθαίο θε να γίνη, πλησιάζει τόρα ή ώρα. Έχε ύπομονή, παιδί μου, και τα σίδερα εκείνα που σου σφίγγουνε τα χέρια, θα λυθούν έντος ελίγου.

ΑΪ-ΣΕ

Μάνα μου να το πιστεύσω! ποιος θα έλθη, να τα λύση και το μαύρο το σκοτάδι ποιος θάρθη να διαλύση;

ΦΑΣΜΑ

Ένας Βασιληάς, παιδί μου, που μαρμαρωμένος ήτο, Χρόνια τόρα, ζωή πήρε και θάρθη με το σπαθί του τα δεσμά σας να τα θραύση, κάμε ύπομονη θα φθάση. Δεν θα ζήσης, Χρύσω, μόνη μεσ' σαυτή τη φυλακή σου, γρήγορα ο Γιώργος θάρθη, έρχεται να 'δέ τον πέρα. Θα σε πάρη στο χωριό μας εις το γέρω σου πατέρα.

ΑΪ-ΣΕ

Μάνα μου να σε φιλήσω έχω χρόνιο, μη μάρνησαι. (πλησιάζει ένψ ή σκιά υποχωρεί)

ΦΑΣΜΑ

Όχι, φύγε μη μ' έγρίζεις, σάν έμέ εσύ δεν είσαι. όταν έλθης στο χωριό μας 'κει να μη με λησμονήσης. Έλα 'κει που μένω μόνη φέρε μου ε, τι θελήσης.

ΑΪ-ΣΕ

Τα παιδιά καλή μου μάνα 'κειν τα δύο μου άγγελούδια κότταζε τα που συναίζουν χειμωνιάτικα λουλούδια, τί θα γείνουν, άν τάρισω μένα τύρανο πατέρα Τούρκων, άπιστον, θηρίον, μόνα των χωρίς μητέρα;

ΦΑΣΜΑ

Ο Χριστός μας θα βοηθήση, χριστιανοί κι' αυτοί να γίνουν, μόνα των δεν θα τάρισες με τους Τούρκους ναπομείνουν.

ΑΪ-ΣΕ (προς τα τέμνα της)

Χαλιμέ, Σελήμη, έλάτε να γνωρίσητε παιδιά μου....

ΦΑΣΜΑ

Είν' αυτά τα όνόματά των, Χρύσω μου, που τα φωνάζεις;

ΑΪ-ΣΕ

Λησμονείς, καλή μου μάνα, Τούρκο πώς έχουν πατέρα τί κι' αν είμαι Έλληνίδα, αφού είμ' αυτών μητέρα!

ΦΑΣΜΑ

Χρύσω μου, μη λησμονήσης, χριστιανούς σάν τα βαπτίσης, σάν ή ώρα 'κεινη φθάση, ή στιγμή αυτή ή άγια, Κωνσταντίνο το άγίρι, και την κόρη Έλευθερία.

ΣΚΗΝΗ Ε'

Λειωνόνοσα διά της χειρός προς το βάθος και υποχωρούσα, εξαφανίζεται, ένψ άκούονται βρονται ισχυραι συνεχώς και κρότοι και πνεμόν σκότος γίνεται στιγμιαίως επί της σκηνής, καθ' ήν στιγμήν και ή Άϊσα εξαφανιζόμενη εκ της σκηνής καταλλίνεται επί της κλίτης της χωρίς να γείνη αντιληπτή εις το κοινόν.

(*Έπειται συνέχεια)

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου).

— Το παράθυρο, είναι έτοιμο, λέγει η Λεϊλά έπανερχομένη. Τό άνοιξα.

— Α, είμεθα φίνα, λέγει ο Μανωλιός, ενώ τοποθετη και αυτός τo ίδιόν του κανόνι εις μιαν σχισμήν τής θύρας.

— Λοιπόν, πυροβολητά, έτοιμος! Πύρ!
Ο αιδεσιμώτατος και ο κ. Σμήθσον εδέχθησαν όλους τους συναπισμούς εις τo πρόσωπον!!

— Ωχι! Ωχι! Ωχι! εφώναζαν ταυτοχρόνως και οι δύο Άγγλοι.

— Μαριάμ, Μαριάμ, φωνάζει με τας χείρας εις τo πρόσωπον ο κ. Χάρουκινς. Άνοιξε την πόρτα του φαρμακείου από τo μαγειρείον. Μας έκασαν τα παληόπαιδα, όχι! όχι!

Άλλα και η Μαριάμ μόλις έπλησίασε εις την θύραν έπαθε χειρότερα, δια νέας ομοβροντίας των τοπομαχικών τηλεβόλων του Μανώλη.

Εις τας φωνάς και τας βλασφημίας των Άγγλων, έτρεξεν ο αμαξήλατος και οι δύο τρεις άλλοι, τους όποιους ειχε πάρη μαζί του ο κ. Σμήθσον και άρχισαν να κτυπούν με προφύλαξιν τα κασώματα της θύρας, δια να την βγάλουν με τα κασώματα.

Ο Φρουραρχός μας, αφού εξεκένωσε δύο τρεις φορές ακόμη τα τοπομαχικά του ανεπιτυχώς, διότι κανείς δεν ήρχετο πλέον έμπρός εις την κλειδαρότρυπα ή εις καμμίαν σχισμήν τής θύρας, διέταξε κανονικην ύποχώρησιν, και δια του παραθύρου εuréθησαν εις την όδον, αφού προηγουμένως ήνοιξαν τις κάνουλες όλων των βαρελιών, τά όποια περιείχον διάφορα φαρμακευτικά ύγρά.....

Ο ΜΑΝΩΛΗΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ

Τα τρία παιδιά εέγγηκαν εις τόν δρόμον και έκλεισαν κáλιν τo φύλλα του παραθύρου. Έσκέφθησαν να ακολουθήσουν τόν δρόμον, άλλ' εφοβήθησαν μη τους ίδουν. Έπροτίμησαν λοιπόν να αναρριχηθούν εις την μάνδραν του παρακειμένου Τουρκικού Νεκροταφείου και δια μέσου των ταφών και των δένδρων να εξέλλθουν τής πόλεως από τo άλλο άκρον του Νεκροταφείου.

— Όχι, φοβομαι, λέγει η Λεϊλά.
— Λεϊλά, δεν πρέπει να φοβησαι, όταν ήμεεις είμεθα εδώ κοντά σου... Τώρα μόνον σκαρφάωσε στον τοίχο να μη μάς νοιώσουν οι Έγγλέζοι...

— Είμεθα τυχεροί. Δια να μη μάς πιάσουν οι Έγγλέζοι τώρα πρέπει να κάμουν ένα μεγάλο γύρο και ως πού να τον κάμουν αυτόν τόν γύρον, ήμεεις εμπορούμε να φθάσωμεν εις την Άγγλιαν τους και έπειτα εις την Αμερικην. Γρήγορα Σύρμα και συ Λεϊλά!... Μη χάνωμε καιρόν!...

Και οι τρεις τότε εσκαρφάωσαν ως γάττιο εις τόν τοίχον του Νεκροταφείου και επήδησαν μέσα.

— Τώρα, ως τρέξωμεν!... και γρήγορα μάλιστα, ειπεν ο Μανώλης.

Ητο καλή ή συμβουλή, άλλα ήτο δύσκολον να την παραδεχθ ή Λεϊλά, τής όποιος αι εύρύχωροι παντόφλες έφευγον εις κάθε βήμα. Μόλα ταυτα τους ήκολούθει όσον ήδύνατο καλύτερα' εγλύστρα άνάμεσα εις τα άγκάθια και τα χόρτα, εκτύπα τα πλευρά των πετρών, εντός των όποιων έκοιμούντο οι άγιοι των Γούρκων, προς μεγάλην έκπληξιν και άπορίαν των σκύλων, οι όποιοι έκοιμούντο εκεί και δεν ήσαν συνειθισμένοι εις τοιούτον θόρυβον και τοιούτους περιπάτους, που τους ετάρασσαν την ήσυχίαν και τόν ύπνον.

Άμα εφθασαν εις τo άκρον του κοιμητηρίου εσταμάτησαν. Η μικρούλα ειχε χάσει εις τόν δρόμον της, μιαν από τις παντόφλες τής υπηρετρίας και έτρεχε' τώρα κουτσοπόδι... Έξήλθον του Νεκροταφείου και εύρισκόντο εις γυμνήν πεδιάδα, τά βουνα ώρθούντο έμπρός των, στολισμένα με τα γαλάζια, τά πορφυρένια και τά χρυσά σιολίδια, τά όποια τους εστειλλεν ο δύνων ήλιος με τας ακτίνας του. Η θάλασσα εκεί κάτω ειανούριζε έπίσης τά πλοία, τά όποια εφαινοντο, εις τo φώς εκείνο, ως φανταστικά θαλάσσια τέρατα, και όπως ήσαν τέρατα άληθινά την στιγμήν εκείνην δια την δυστυχή Κρήτην.

— Πού πηγαίνομεν; ήρώ.ησεν ο Σιδηρούσμμας.

— Εις τά βουνα, δεν βλέπεις; του λέγει ο Μανωλιός.

— Εις τά βουνα; Τι να κάμω εγώ εις τά βουνα. Έγώ πρέπει να επιστρέψω εις τo πλοίον.

— Έχεις δικαιο, πρέπει να φύγης, άλλ' η Λεϊλά και εγώ θα πάμε εις τά βουνα.

— Έάν επιστρέψωμε εις τά Χανιά θα με πιάσουν άμέσως έμένα προσέθηκε η Λεϊλά. Βλέπεις πολύ καλά ότι δεν με θέλουν έμένα εις τo πλοίον... Πήγαινε συ με τόν Μανωλιό, αφού και οι δύο σας δεν κινδυνεύατε καθόλου και αφήστέ με μονάχη έμένα, όπως με έρθηκαν.

— Αυτά τά λόγια να μη τά πής άλλοτε, εφώναζεν ο Μανωλιός σφίγγων τους γρόνθους του. Οι ίδιοι μου είναι εις τo βουνό, έχω συγγενείς να έκδικηθώ' λοιπόν! θα σε πάρω και σενα μαζί μου εις τo βουνό και θα έκδικηθώ τους συγγενείς μου. Από τόν Σιδηρούσμμαν άπαιτούμεν πειθαρχίαν' πρέπει να πάη και να ειπή εις τους προστάτας μας πώς τους αγαπούμε πολύ και ότι εγώ έχωρίσθηκα από αυτούς μόνον και μόνον δια να κάνω τo καθήκον μου.

— Δεν εμπορώ να σς αφήσω εις την μέση του δρόμου, ειπε τo ναυτόπουλο.

Και ενώ αυτοί ώμιλοούσαν τώσον ώμορφα, ο ήλιος εξηφανίσθη αποτόμως, όπισθεν του βουνού εκείνου, δια τo όποιον εγίνετο τώσος λόγος από πολλού χρόνου και τώσον συχνά. Συγχρόνως ένας κανονιοβολισμός άντήχησεν μακράν.

— Ω διάβολε, ω διάβολε! εφώναζε προμαγμένος ο μουτσος, εινη ή πρόσκλησις!... και εγώ ακόμη εύρισκομαι έξω!...

Τά άλλα πλοία έπίσης άπήντων με την οειρά των εις τόν άποκαιρεισμόν του «Μπαγιάρ» και ο δυστυχής Σιδηρούσμμας, που ήτο συνήθως τώσον γελαστός, εγινε πλέον μελαγχολικός. Ο Μανωλιός εφάνη τότε ευγενής και γενναίος.

— Οι ίδιοι σου μ' εβοήθησαν, φίλε μου, ειπεν, οι ίδιοι μου θα σε δεχθούν ως αδελφόν μου. Έλα μαζί μας εις τo βουνό.

— Πάμε εις τo βουνό, ειπεν ο Σιδηρούσμμας μετά καρτερίας. Ίσως αυτός ο δρόμος να με φέρη εις τo «Μπαγιάρ». Άδιάφορον όμως, φοβομαι μήπως την ήμερα που θα πάω εκεί θα φάω καμμία κατσάδα από τόν θεϊόν μου.

Ο άνήφορος ήρχισεν' δεν ήτο μεγάλος, άλλ' η ανάβασίς του ήτο δύσκολος' επειδή δε η μόνη παντόφλα, που έμεινεν εις την Λεϊλάν, την εστεινοχωρούσε, την έβαλε και δια να ξεγελαση εκείνους, οι όποιοι πιθάνον να ανεξήτουν τά ίχνη των, την έρριψε μακράν εις κάτι δαιδλωδή μονοπάτια και κήπους, που εύρισκοντο κάτω από τόν δρόμον, τόν όποιον διεβαίνον τώρα οι φυγάδες.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΡΑΪ-ΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου και τέλος).

Είχε πταρά. Και τά μαλλιά της εφαινοντο σαν ακτίνες αστρού.

— Ποίος ήμπορεσε κ' εύρηκε τo όνομά μου;

Έρώτησε με μιá φωνή, που έμοιαζε σαν μουσική. Έσύ, τολμηρό παιδί, ήμπορεσες να ζυπήσης την τελευταία νεράιδα;

— Έγώ, ώραία Κυρία, απήνησε ο Πέτρος, αφού έκλινε ίπποτικώς τo γόνυ του έμπροστά της.

— Και τι θέλεις δια την ήρωική σου πράξιν; Πές μου και ο,τι ζήτησης θα τo έχης.

Ο Πέτρος εσκέφθηκε μιá στιγμή και ύστερα ειπε.

— Όςλω ώραία Κυρία, να μη ξαναμπής στο μνημα, άλλα να έλθης να κατοικήσης μαζί μας στην πόλι. Μια καλή γρηχά μου ειπε ότι ήσαι κλεισμένη τέτρακόσια εζήντα χρόνια εις αυτό τo μνημα. Εί- ναί αρκετά. Τώρα πλέον πρέπει να έλθης μαζί μας.

Η νεράιδα εσκέφθηκε λιγάκι και απήνησε.

— Καλά γενναίο παιδί. Θα έλθω κάτω στην πόλι μαζί σας, άλλα κανείς δεν θα με 'δη. Θα μένω μαζί αναμταξό σας, όλοι θα με αισθάνεσθε, άλλα κανείς δεν θα με ιδή.

Είπε και εγεινε άφαντη, αυτή και τo μνημα με τους

Σε λιγάκι εφθασε στο βουνό που ήτο γεμάτο από ελατα.

θυμήθηκα. Μου φαίνεται πώς η νεράιδα αυτή μένει πάντοτε μαζί μας.

Και πραγματικώς. Τo όνειρο του Πέτρου ήμπορεί να 'πη κανείς ότι: δεν είναι όνειρο.

Μήπως η Έλευθερία δεν ειχε φύγη τέτρακόσια εζήντα χρόνια από την Πατρίδα μας;

Μήπως τέτρακόσια εζήντα χρόνια δεν έπoτίσε ή φυλή μας με τo αίμα τής σκλαβιάς τo δένδρο τής ζωής;

Μήπως οι περισσότεροι αδελφοί μας δεν έξωσαν έως προχθές εις την σκλαβιά μέχρις ότου τo σπαθί του στρατηλάτου Βασιλέως μας Κωνσταντίνου, τους έκοψε τόν δεσμόν;

Μήπως και σήμερα ακόμη δεν μένουν εκατομμύρια άλλων αδελφών μας σκλάβοι;

Άλλα η τελευταία νεράιδα' η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ δεν απέθανε.

Ζή. Και δεν θ' άργήση να άπλώση τά πτερά της για να φθάση και εκεί που την περιμένουν οι άλλοι οι αδελφοί μας.

ΤΕΛΟΣ

Σπ. Α. Καλαναρτίδης

Όςλω ώραία Κυρία να έλθης να κατοικήσης μαζί μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐπί 15 τόρα ἡμέρας παίξαμε εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ θέατρον Ἀλάμπρα ὁδὸς Πατριῶν ἢ Ἀϊδέ. Παίζεται δὲ ὅλες τὶς ἡμέρας, ὅρα ὁ κόσμος δὲν τὸ χορταίνει. Πολλοὶ πάνε συνέχεια ὅλες τὶς βραδείες καὶ βλέπουν τὴν παράστασι καὶ γεμίζουσι τὸ θέατρον ὅλο ἀπὸ ἐνωρίς. Ἐνα τέτοιο ἔργον βέλαια πῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ χορτάσῃ ὅσες φορές καὶ ἂν τὸ ἴδῃ. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὅλα σας θὰ πάτε δέκα φορές στὴν Ἀϊδέ. Ἠθικώτερον, διδακτικώτερον, συγκινητικώτερον καὶ πλέον ἐπικαίρον ἔργον ἀπὸ τὴν Ἑλληνοπούλαν τῶν Γιαννιτσῶν δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλο.

Δ. Δαυλίκε. Χαριτὰ Ἰύσων ἐχεῖ ὁ ἐν Ἀρεοπόλει πρᾶκτωρ τῶν Ἐφημερίδων τοῦ Ἑλλ. Τύπου. Τοιοῦτοτρόπως εὐκόλυνεθε ὅλοι ὅσοι θὰ στέλλετε λύσεις. Θὰ μοῦ τὰ στέλλετε ὡς ἐντυπα εἰς ἀνοικτὸν φακέλλον μὲ γραμματόσημον ἐνὸς λεπτοῦ ὡς ταχυδρομικὰ.

Ὁδ. Κοκκώση. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς συμβουλὰς σου. Εἰς τὴν διατάξιν τῆς ὕλης τῆς Περιοδικῆς μας ἀκολουθεῖ τὰ ὀνομαστότερα Γαλλικὰ, Ἀγγλικὰ καὶ Γερμανικὰ τοιαῦτα, τὰ ὅποια ἐκδίδονται ἐπὶ 50 ἔτη καὶ εἶναι τελείως ὀργανωμένα. Κανὲν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔχει περισσοτέρας τῶν 3 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Μίαν σελίδα Πνευμ. Ἀσκήσεων ὅπου ζητεῖτε σεῖς καὶ ἀδύνατον εἶναι καὶ κομικῶν. Τὰ ἐγκαιριζόμενα σας διὰ τὴν Σελ. Συνεργασίας θὰ δημοσιευθῶν. Γενικῶς βραδύνουν ὅλων, διότι πολλὰ στέλλουν ἐξ ἀντιγραφῆς καὶ πρέπει νὰ τὰ κρατοῦμεν ἐπὶ πολὺ μὲ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἐλέγχου. Αἱ μὴ δημοσιευθεῖσαι λύσεις σου ἢ ἐσφαλμένα ἦσαν ἢ δὲν περιήλθον εἰς χεῖράς μου.

Στεφ. Λαμπρινίδη, σοῦ ἔστειλα καταστατικόν. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

Πρόεδρος Ἀρχιζελανῶν. Τὸ νέον σου ψευδώνυμον νὰ μὴς τὸ στείλῃς πρὸς ἐγκρίσιν τὸν Δῆτριον, μέχρι τότε θὰ φέρῃς τὸ σημερινὸν ψευδώνυμον σου. Ἡ συνδρομὴ ἐλήφθη.

Φειδ. Συλλημιώτη. Ὅτις τίτλος Τουρκοβουλγαροκτόνος Ἑλλάς δὲν ἐγκρίνεται. Τοιοῦτος τίτλος ἀρμόζει εἰς πρόσωπα καὶ ἐκπροσωποῖ μίαν ἰδέαν μόνον π.χ. Βουλγαροκτόνος. Τουρκοφάγος κλ.π. Εὐρὲς ἄλλον τίτλον. Τὸ καταστατικόν σας ἐπίσης δὲν ἐγκρίνεται. Ἡμεῖς ἔχομεν ἀπαρεγκλήτως ἓνα τύπον καταστατικῶν. Ἡμπορεῖτε νὰ τὸ ἔχετε ὡς ἐσωτερικὸν ὀργανισμὸν τοῦ Συλλόγου σας χωρὶς νὰ τὸ ὑποβάλλετε εἰς ἐμὲ πρὸς ἐγκρίσιν. Λοιπὸν ἀναμῆνω τὸν νέον τίτλον τοῦ Συλλόγου σας διὰ νὰ δημοσιεύσω τὴν ἐγκρίσιν του.

Μ. Παυλόπουλε, σὲ ἐνθυμοῦμαι καὶ γνωρίζω τὰς ἐνεργείας ὅπου κάμνετε διὰ τὴν διδασίαν τοῦ Περιοδικῆς μας. Τὰς λύσεις σου νὰ τὰς στέλλῃς συντομώτερον. Ἡ Συνδρομὴ νὰ ἀποσταλῇ διὰ ταχ. ἐπιταγῆς ἢ ἐντὸς συστημένης πρὸς τὸν κ. Δ. Δημητράκον Βιβλιοπώλην Σταδίου 36 Ἀθήνας.

Στεφ. Βασιλόπουλε. Τὰ χαριτὰ λύσεων ἀγοραστῶν ἔχουν ἄνω ἀριστέρᾳ μίαν σφραγίδα, ἐνῶ τὰ τῶν συνδρομητῶν δὲν ἔχουν. Σοῦ ἔστειλα ταχυδρ. δεῖγμα.

Ἀγαπητέ μου Λεοντόκαρδε, σὲ συγχαίρω διὰ τὸν κουμπάρᾳ σου καὶ διὰ τὴν παράστασιν, τὴν ὅποιαν παρασκευάζει διὰ τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐπιστράτων. Ἡ καλὴ ψυχὴ διακρίνεται ἀπὸ τὰς καλὰς πράξεις. Εὐχόμαι νὰ σὲ καμαρώσω ναύαρχον μὲ τὶς ὀλόχρωσες ἐπωμίδας καὶ μὲ τὴν μακρὰ σπάθα.

Ἀθ. Γαρά, εἶμαι βεβαία διὰ τὸ περιοδικόν μας ὅτι θὰ σὲ μαγεύσῃ, ὅπως ἐμάγεψε καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ ὅπου ἔτυχε νὰ πᾶρουν ἓνα μόνον φύλλον του. Ἀπὸ τὸν ἄλλο μῆνα ὅπου θὰ γίνεταί χρωματιστό, ποῖος δὲν θὰ τρέξῃ νὰ γίνῃ πρῶτος συνδρομητῆς.

Δ. Σταυροπούλε, σ' εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σου ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας. Δυστυχῶς δὲν εἰμποροῦμεν νὰ σας στέλλωμεν ἰδιαιτέρως φύλλον, διότι ἔχει ἀναλάβει τὴν πώλησιν τὸ Πρακτορεῖον. Τὰ δημοσιεύματά σας δὲν ἐνεκρίθησαν.

Ἀγαπητὴ μου Νικητὰ Γεωργῆ, ἀποστέλατέ μου τὰ Ἀνεκδότα Παρασχοῦ καὶ θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Ἐπειδὴ εἶμαι βεβαία ὅτι προήχθητε εἰς τὴν Δ' τάξιν τοῦ Γυμνασίου, σὰς συγχαίρω, τόρα δὲ ὅπου ἔχετε καιρὸν μὲ εὐχαριστήσιν μοῦ θὰ ἴδω ἔργα σας διὰ τὴν Σελ. Συνεργασίας. Ἡ ἀδελφῆ σας διατὶ δὲν μοῦ στέλλει τόρα τίποτε;

Δὲν δύναται νὰ ἀλλάξῃς τόρα ψευδώνυμον, Ἀματομένο Σίφος. Τὰ ψευδώνυμα ὅλα λήγουν τῇ 30 Δεβρίου ἐκάστου ἔτους. Ὅθεν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου θὰ δυνήθῃς νὰ τὸ ἀλλάξῃς.

Ἐγκρίνονται: Ἀνοικίς, Στὸν «Παιδικὸν Ἀστὲρα» ποιήματα Β. Θ. Τερεζῆ. Ποιητὸς μοναχός, οἱ Δύο ἀδελφοί, ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Καδῆ Σπυρ. Κ. Σταυροπούλου. Ὁ τάφος τῆς Τουρκίας Δικεφάλου Ἀετοῦ, Οἱ γῆνες καὶ ὁ παπῆς Εὐχῆς τῆς Μάννας.

Ἀπορρίπτονται: Εὐφρῆς ἐκδίκησις, ὡς μέτριον, Γνωμικὰ δὲν δημοσιεύομεν τοιαῦτα. Τὸ παράπονον τοῦ ναυτικοῦ ὡς ἄχαρι, Ἐκδίκησις τοῦ Ἡλιογαβάλλον, ὡς μέτριον. Μάθημα ἐλευθεριότητος, ὡς γνωστὸν καὶ δημοσιευμένον. Σιωπηριὰ, Ρόδα ποιήματα, ὡς μέτρια. Ἀνέκδοτον, Ἐλλερτον ὡς γνωστὸν, Πολιτικὴ ἀνεκρίσις Δυστυχῶς, ὁ Θεμιστοκλῆς ἦτο τόσον ρουσφετιτῆς, ὥστε διέπραξε πολλὰς πολιτικὰς παραφρονας εἰς τοῦτο. Τὰ τραγῶν ὅλα, ὡς γνωστὸν, Ἀπὸ τὴν ἐποδοχὴν τοῦ Βασιλέως, ὡς τετριμμένον. Περιεργος συμβουλή, ὡς σύνθηες, Στὸν Βουλγαροκτόνον, ποιήματα μέτριον, Ἐτοιμοθάνατος, εἶναι χωρὶς ἐνδιαφέρον, Πίθῃκος προδότης, ὡς φαντασιώδες, Ἀφοσίσις σκύλου, Ἀνέκδοτον Μπέρεσοφορδ, ὡς γνωστὰ, Ἐιρήνη, ποιήματα μέτριον, Ἐιρήνη θέλον, ποιήματα ἀτελής, Ὁνειρον ἀληθές ὡς σύνθηες, εἰς τὴν συμπάθειαν, Πρωτοβόρχει, Ἐχε Γεῖα, ποιήματα ἀτελής, Μεγαλοφῆς Λωποδότης, Ὁραία Σκόπευσις, ὡς γνωστὰ. Αἱ τρεῖς Εἰκόνας, ὡς φαντασιώδες.

Ἐγκρίνονται: Λόγια τῶν παιδιῶν Β. Θ. Τερεζῆ, Η. Δ. Πέτρον, Χρ. Ζαχαριάδη, Γ. Δ. Κούστα, Ἡλ. Γεωργιλᾶ, Αἰματομένον Σίφος, Δικεφάλου Ἀετοῦ.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα. Ὑπερήφανο Ἑλληνοπούλο (Α. Μ.), Χρυσόμαλλον Δέρας (Α. Κ.), Τρελλὴ Νεραίδα (Π. Π.), Πανελλήγιος Ἀστὴρ (Α. Μ.)

Ταμῆον Χήρας.— Προηγούμενον ὑπόλοιπον δρ. 13.30

Ἐστάλησαν ὑπὸ Ἀνδρ. Μαγιοπούλου.....	»	0.50
» » Ν. Τσεκούρα.....	»	0.10
» » Ἑλένης Τσεκούρα.....	»	0.10
» » Μαργ. Φάντη.....	»	0.10
» » Μαρμαρωμένου Βασιληᾶ.....	»	0.25
» » Μ. Ζαρτρεπούλου.....	»	0.20
» » Κ. Λαμπριῶν.....	»	0.10
» » Α. Κόλλα.....	»	0.50

Τὸ ὅλον * 15.15

ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

Ἐγκρίνεται ὁ ἐν Ἀμαλιαδῆ σύλλογος «Ἑλληνοπαῖς» Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τοῦτου ἐξελέγη ὁ Στέφανος Βασιλόπουλος, ἀντιπρόεδρος Δ. Ἡλιόπουλος, Ταμίας Ἀνδρ. Παπαδάτος, Γραμματεὺς Κ. Ἀναστασόπουλος καὶ Σύμβουλοι Σαβ. Βασιλόπουλος καὶ Κ. Τευρούκης. Συνδρομὴ μηνιαία λ. 20 τρίμηνη λ. 50 μεθ' ἐνὸς λυσοχάρτου. Ἀντιπρόσωποι τοῦ Συλλόγου ἐν Γαστούνη εἶναι ὁ κ. Νικ. Παπατούρης.

Σύλλογος «Ἠὼς». Συνδρομὴ μηνιαία λεπτὰ 20' δικαίωμα ἐγγραφῆς λεπτὰ 50. Τὸ λαγεῖον μας κληρώνει τὴν 25ην Δεκεμβρίου διὰ νὰ ἔχῃ ὁ καθεὶς τὸ κέρδος του τὴν πρωτοχρονιά. Κερδίζουν 12 ο/ο. Τιμὴ ἐκάστου λαγνοῦ λ. 40. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. Ἀπευθυνθῆτε Ἡλ. Γεωργιλᾶν Καραϊσχοῦ 82α Πειραιᾶ.

Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐν Πειραιεὶ Συλλόγου «Πατρίς» εἶναι: ἐν Πάτραις: Γεώργιος Ἀθ. Δογάνης. ἐν Τριπόλει: Σπυρ. Σταυροπούλος. ἐν Βέλω: Δημ. Γκιζήκης.

Σύλλογος «Ἠὼς» ἐν Πειραιεὶ.— Δέχεται εὐχαριστικῶς ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ «Προπαιδοφῶρος» τῶν Ἰωαννίνων πρὸς τοῦτους παρακαλεῖται ὁ πρόεδρος αὐτοῦ Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς ν' ἀποστείλῃ πρὸς τὸν γραμματέα Ἡλίου Γεωργιλᾶν ὁδὸς Καραϊσχοῦ 82 α Πειραιᾶ τὰς διευθύνσεις τῶν ἐλαθῶν του.

Ἀντιπρόσωπος τοῦ συλλόγου ἐν Σύρῳ εἶναι ὁ Κωνστ. Σ. Κυμινᾶς. Ζητοῦνται καὶ ἄλλοι δραστήριοι ἀλλαγοῦ. Ζητήσατε λαχεῖα πρὸς λ. 40 ἑκάστον. Κερδίζουν 12 τοῖς ἑκάστον. Ἀπευθύνεσθε: Ἡλίου Γεωργιλᾶν Καραϊσχοῦ 82 α Πειραιᾶ.

Σὰς ἀσπάζομαι ἢ θεῖα σας Καλῶ.